

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Artur Żurawik
Sędziowie	Asesor WSA Tomasz Dziuk
	Sędzia WSA Beata Kalaga – Gajewska (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 lutego 2021 r.
sprawy ze skargi Gminy Gliwice
na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego
z dnia 30 lipca 2020 r. nr NPII.4131.1.728.2020
w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy

oddala skargę.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

SEKRETARZ SĄDOWY

Barbara Urban
Barbara Urban

UZASADNIENIE

Rada Miasta Gliwice (dalej: „skarżąca”), w oparciu o art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713, dalej w skrócie: „u.s.g.”) oraz art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1439 z późn. zm., w skrócie: „ustawa”), po zasięgnięciu opinii Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego w Gliwicach, na wniosek Prezydenta Miasta Gliwice, podjęta w dniu 25 czerwca 2020 r. uchwałą Nr XVI/325/2020 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Gliwice, stanowiący załącznik nr 1 (dalej: „Regulamin”).

Wojewoda Śląski (dalej: „organ”) rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 30 lipca 2020 r., nr NPII.4131.1.728.2020, działając na podstawie art. 91 ust. 1 u.s.g., stwierdził nieważność powyższej uchwały w całości, jako sprzecznej z art. 4 ust. 2 i ust. 2a ustawy w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 78, poz. 483 z późn. zm.). W jego uzasadnieniu podał, że na mocy nowelizacji ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1579), która weszła w życie w dniu 6 września 2019 r., uległ rozszerzeniu zakres przedmiotowy regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy o elementy dotyczące zasad utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów. W § 15 ust. 1 Regulaminu uregulowana została częstotliwości pozbywania się nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości o treści: „Właściciele nieruchomości zobowiązani są do pozbywania się nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości w sposób systematyczny, nie dopuszczając do przepelniania się urządzeń do gromadzenia nieczystości ciekłych, gwarantując zachowanie czystości i porządku na nieruchomości poprzez zlecenie usługi opróżniania zbiornika uprawnionemu przedsiębiorcy. Właściciele nieruchomości zobowiązani są do przechowywania przez rok dowodów potwierdzających wykonanie powyższej usługi.”. Organ stoi na stanowisku, że w ten sposób skarżąca nieprawidłowo wypełniła delegację dotyczącą określenia częstotliwości pozbywania się nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości. Faktycznie nie wskazała bowiem częstotliwości ich pozbywania się, co jest niedopuszczalne w świetle art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy. Wprowadzony zapis z powodu

swej nieokreśloności, nie stanowi żadnych miarodajnych wytycznych dla adresatów norm prawnych, a tym samym nie może rodzić jakichkolwiek egzekwowalnych obowiązków w tym zakresie. Skarżąca powinna konkretnie wskazać częstotliwość pozbywania się nieczystości ciekłych, tak by adresat obowiązku o tym wiedział. Za nieprawidłową należy również uznać regulację zawartą w § 9 ust. 6 Regulaminu dotyczącą rozmieszczania koszy ulicznych. Skarżąca uzależniła rozmieszczenie koszy ulicznych od bliżej niesprecyzowanego, nieostrego czynnika, tj. od intensywności ruchu pieszego, przez co nieuwzględnienia minimalnej odległości między koszami na odpady komunalne na drogach publicznych i posługuje się niedookreślonymi pojęciami ze zbyt dalece idącą swobodą, a nie precyzyjne. Pozostawiła zatem podmiotowi, który będzie odpowiedzialny za rozmieszczenie tych pojemników, całkowitą dowolność. Z tak sformułowanego przepisu nie można nawet ustalić, w jaki sposób podmiot ten ma wykonać obowiązek. W sposób istotny narusza zatem zasady poprawnego prawotwórstwa przy redagowaniu norm powszechnie obowiązującego prawa miejscowego, które co do istoty powinny być jednoznaczne, zwięzłe i precyzyjne. Brak powyższych cech narusza art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy. Z treści art. 2 Konstytucji RP wynika, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Wśród szczegółowych reguł wyprowadzonych z art. 2 wymienia się m.in. podział władz, niezawisłość sądów i prawo każdego do sądu, do uczciwego oraz bezstronnego wymiaru sprawiedliwości, przestrzeganie zasad poprawnego prawotwórstwa, jawność i jasność prawa, niedziałanie prawa wstecz (P. Winczorek „Komentarz do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., wyd. Liber, Warszawa 2000, s. 15). Dodatkowo, Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2002 r. (sygn. akt K 6/02, publ. Dz. U. z 2002 r., nr 78, poz. 715) podniósł, iż przepisy prawne muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. (...) Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości, co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Z tak ujętej zasady określoności wynika, że każdy przepis prawny winien być skonstruowany poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego, a dopiero spełnienie tego warunku podstawowego pozwala na jego ocenę w aspekcie pozostałych kryteriów. Naruszeniem jest stanowienie przepisów niejasnych,

wieloznacznych, które nie pozwalają obywatelowi na przewidzenie konsekwencji prawnych jego zachowań. Dodatkowo, z art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy wynika, że w regulaminie utrzymania czystości określa się rodzaj i minimalną pojemność pojemników lub worków, przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości, w tym na terenach przeznaczonych do użytku publicznego oraz na drogach publicznych. Natomiast w Regulaminie brak jest przepisu określającego minimalną pojemność pojemników lub worków przeznaczonych do zbierania wszystkich segregowanych frakcji odpadów na terenie nieruchomości niezamieszkałych. Skarżąca w § 7 Regulaminu przewidziała minimalne pojemności pojemników/worków przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości zamieszkałych, z kolei w § 8 ust. 1 przewidziała minimalną pojemność pojemników/worków na odpady komunalne na terenie nieruchomości niezamieszkałych ograniczając się jedynie do wskazania tej pojemności dla odpadów komunalnych niesegregowanych (zmieszanych) oraz frakcji odpadów, tj.: papier, szkło, metale, tworzywa sztuczne, odpady opakowaniowe wielomateriałowe, pomijając określenie minimalnej pojemności pojemników/worków dla bioodpadów. Brak jest zatem określenia minimalnej pojemności pojemników lub worków do zbierania wszystkich frakcji odpadów komunalnych dla nieruchomości niezamieszkałych, co powoduje istotne naruszenie art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy. W ocenie organu, skarżąca nie wypełniła w związku z tym delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 2a ustawy, bowiem nie określiła prawidłowo szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczących utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów. Regulacja § 9 ust. 1 Regulaminu w tym zakresie jest również niewystarczająca, bowiem brak jest określenia szczegółowych zasad dotyczących utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym miejsc gromadzenia odpadów. Postanowienia § 9 ust. 1 i § 10 Regulaminu, w zakresie w jakim dotyczą utrzymania pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, są niepełne i nie wypełniają delegacji ustawowej określonej w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy. Nie określono w nich też warunków utrzymania pojemników w odpowiednim stanie technicznym. Jednocześnie § 18 Regulaminu nie spełnia wymogów art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy. Ustawodawca zobowiązał do określenia w regulaminie wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w

poszczególnych nieruchomościach. Skarżąca w Regulaminie nie określiła zakazu utrzymywania zwierząt gospodarskich na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach, do czego była zobligowana na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy. Brak powyższej wskazanych regulacji, stanowiących obligatoryjne elementy każdego regulaminu utrzymania czystości i porządku w gminach przesądza o nieważności całej uchwały. Regulaminy, zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a) i lit. b) ustawy, mają określać wymagania w zakresie odpowiednio selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych (art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a) oraz selektywnego zbierania odpadów komunalnych prowadzonego przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych (art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b). Powinny zatem uwzględniać wszystkie frakcje odpadów wymienione w art. 3 ust. 2 pkt 5 i pkt 6 ustawy, albowiem do nich wszystkich (zgodnie z tym przepisem) sprowadza się selektywna zbiórka odpadów. Tym samym każdy uchwalany regulamin czystości i porządku (jako akt prawa miejscowego) w zakresie selektywnego zbierania odpadów komunalnych powinien określać wymagania przynajmniej co do wszystkich ustawowych frakcji odpadów, którymi są frakcje wynikające z przepisu art. 3 ust. 2 pkt 5 i pkt 6 ustawy oraz konsekwentnie frakcje wynikające z przepisu art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a) i lit. b) ustawy. W tym zakresie skarżąca nieprawidłowo określiła frakcje odpadów, obejmujące świetlówki i żarówki oraz termometry rtęciowe. Na mocy art. 4 ust. 2a ustawy można wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a) i b) ustawy oraz określić wymagania w zakresie selektywnego zbierania tych odpadów, jak również postanowić o zbieraniu odpadów stanowiących części roślin pochodzących z pielęgnacji terenów zielonych, ogrodów, parków i cmentarzy odrębnie od innych bioodpadów stanowiących odpady komunalne. Przepis ten dotyczy sytuacji, gdy podstawowe, wymienione w art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy, frakcje nie obejmują danych odpadów ze względu na inną specyfikę tych odpadów. Tymczasem świetlówki i żarówki oraz termometry rtęciowe stanowią część frakcji „odpady niebezpieczne”, więc tym samym nie ma możliwości tworzenia nowych frakcji bądź podfrakcji w tym zakresie. Zdaniem organu, z przyczyn podanych wyżej brak jest podstaw do dokonania podziału wskazanej frakcji odpadów komunalnych. Działanie takie ocenić należy jako działanie naruszające prawo w sposób istotny. W ocenie organu skarżąca nieprawidłowo wypełniła również delegację ustawową z art. 4 ust. 2a pkt 4 ustawy. Z powołanego przepisu wynika, że rada gminy może w regulaminie określić

wymagania dotyczące kompostowania bioodpadów stanowiących odpady komunalne w kompostownikach przydomowych na terenie nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi oraz zwolnić właścicieli takich nieruchomości, w całości lub w części, z obowiązku posiadania pojemnika lub worka na te odpady. Przepis ten nie jest przepisem obligatoryjnym, jednak podejmując się realizacji tej delegacji ustawowej należy ją wypełnić w całości. W § 11 i § 12 Regulaminu wymagania dotyczące kompostowania bioodpadów w kompostownikach przydomowych częściowo dokonano zwolnienia z obowiązku posiadania pojemnika lub worka na te odpady. Zapis ten jest niejasny i niezrozumiały. Nie wiadomo bowiem z czego skarżąca zwalnia osoby posiadające kompostownik przydomowy. Wiadomo tylko, że właściciel nieruchomości zostanie wyposażony częściowo poprzez dostarczenie pojemnika na bioodpady. Tym samym skarżąca naruszyła art. 2 Konstytucji RP, jednakże z uwagi na fakt, że uregulowanie tej materii ma charakter fakultatywny nie wpływa to legalność całej zakwestionowanej w rozstrzygnięciu nadzorczym uchwały. Z delegacji ustawowej, określonej w art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy wynika, że skarżąca powinna uregulować w częstotliwość pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego. Tymczasem w § 13 ust. 2 Regulaminu skarżąca postanowiła ustalić minimalną częstotliwość pozbywania się odpadów komunalnych, do czego nie była uprawniona. Stąd powyższą regulację w zakresie wyrazu „minimalna” należy uznać za niezgodną z prawem. W § 2 ust. 2 pkt 4 Regulaminu skarżąca postanowiła, iż odpady opakowaniowe z papieru, metali, tworzyw sztucznych i opakowania wielomateriałowe należy zgnieść przed ich włożeniem do pojemnika/worka, celem zmniejszenia ich objętości. Zdaniem organu powyższa regulacja została uchwalona z przekroczeniem delegacji zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy, bowiem żaden z pozostałych punktów art. 4 ust. 2 ustawy nie upoważnia skarżącej do nałożenia na podmioty zobowiązane obowiązku zgniatania opakowań. Ewentualne wymagania w tym zakresie, mogą zostać ujęte w Regulaminie, co najwyżej w formie zaleceń i pouczeń (jako działań o charakterze edukacyjnym), nie w formie nakazów. Dodatkowo, § 11 ust. 3 Regulaminu w brzmieniu; „Kompostownik należy usytuować w miejscu niepowodującym uciążliwości dla właścicieli nieruchomości sąsiednich”. Posłużenie się niedookreślonym zwrotem „uciążliwość” (dla właścicieli nieruchomości sąsiednich) powoduje niejasność. Wobec takiego sformułowania nie sposób bowiem stwierdzić,

jakie konkretne sytuacje będą nacechowane uciążliwością, a które nie. Pojęcie „uciążliwość” jest pojęciem subiektywnym i dla różnych odbiorców powyższych norm prawnych może mieć różne znaczenie.

Skarżąca pismem z dnia 31 sierpnia 2020 r. złożyła skargę na powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze, zaskarżając je w całości i zarzuciła naruszenie: art. 4 ust. 2 pkt 2 i 2a ustawy, poprzez jego nieprawidłową wykładnię skutkującą przyjęciem, że kwestionowany Regulamin powinien określać konkretne interwały czasowe, w jakich mieszkańcy będą zobowiązani do dbania o utrzymanie pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym; art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy, poprzez błędne przyjęcie, iż skarżąca uchwalając Regulamin, nie wypełniła delegacji ustawowej wynikającej z tego przepisu; art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy, poprzez jego nieprawidłową wykładnię skutkującą błędnym przyjęciem, iż wprowadzono zakaz utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej; art. 91 u.s.g., przez przyjęcie, że przedmiotowa uchwała jest w sposób istotny sprzeczna z prawem; art. 2 Konstytucji RP, poprzez dowolne przyjęcie, że zapisy Regulaminu nie spełniają konstytucyjnego wzorca poprawnej legislacji. Wskazując na powyższe uchybienia skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego aktu nadzoru i obciążenie organu kosztami postępowania. W uzasadnieniu podała, że m. in., że nieostrość, czy niedookreśloność pojęć prawnych sprzyja uelastycznieniu porządku prawnego i uczynieniu go wrażliwym na zachodzące w rzeczywistości stany faktyczne. Całkowicie chybione są zarzuty dotyczące przekroczenia delegacji ustawowej w zakresie art. 4 ust. 2 pkt 1, 2, 2a, 3, 4 i 7 ustawy w związku z treścią Regulaminu. Ustawa nie nakłada obowiązku szczegółowego regulowania całości ujętej w przywołanych przepisach problematyki, a twierdzenia organu co do istnienia takiego obowiązku stanowią jedynie subiektywną ich wykładnię. Podniosła, iż o wszczęciu postępowania nadzorczego została zawiadomiona w dniu 29 lipca 2020 r. w godzinach nocnych, a właściwie w dniu następnym w godzinach porannych. Takie postępowanie nie zapewnia możliwości czynnego udziału w postępowaniu nadzorczym. W rzeczywistości organ kierując do skarżącej zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego nie był zainteresowany otrzymaniem jakichkolwiek wyjaśnień z jej strony, gdyż dysponował projektem rozstrzygnięcia nadzorczego, które doręczył skarżącej w dniu 30 lipca 2020 r. o godzinie 13 30. Stojąc na staży działalności organów samorządu terytorialnego, organ mając 30 dni

do przeanalizowania uchwał, złożonych w trybie art. 91 ust. 1 u.s.g., winien uprzednio zapoznać się z wyjaśnieniami, a w konsekwencji wnikliwego ich rozpatrzenia i analizy, dokonać ich uwzględnienia lub odrzucenia, tak aby w dalszej kolejności (niejako następczo) wydać rozstrzygnięcie nadzorcze.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o oddalenie skargi, podtrzymując w całości stanowisko przedstawione w zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 137) sądy administracyjne kontrolują działalność administracji publicznej pod względem zgodności z prawem. Na podstawie art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm., dalej: „p.p.s.a.”), sąd administracyjny jest właściwy do kontroli zgodności z prawem aktów nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego. Ponadto, stosownie do art. 134 § 1 p.p.s.a., Sąd wydaje rozstrzygnięcie w granicach danej sprawy, nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Legalność aktów nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego badana jest tak pod względem formalnym, jak i materialnoprawnym.

Podstawę prawną zakwestionowanej w postępowaniu sądowoadministracyjnym czynności nadzorczej jaką jest końcowo wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego, stanowił przepis art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym: „Uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia w trybie określonym w art. 90.” Warunki formalne do wydania rozstrzygnięcia nadzorczego zostały spełnione, w szczególności zostało ono wydane w terminie. Nadto, skarga została poparta uchwałą skarżącej o jej wniesieniu z dnia 27 sierpnia 2020 r. nr XVIII/360/2020 (por. art. 98 ust. 3 u.s.g.).

Na wstępie przyjdzie wyjaśnić, że nieprawidłowe lub zbyt późne zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego a nawet jego brak nie decyduje o prawidłowości samego rozstrzygnięcia nadzorczego (por. wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z 14 maja 2015 roku, sygn. akt II SA/Ke 339/15). Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd, iż z uwagi na istnienie instytucjonalnych, stałych powiązań między organami w postępowaniu nadzorczym, czego wyrazistym przykładem jest obowiązek przedkładania organowi nadzoru każdej uchwały w celu sprawdzenia jej zgodności z prawem, sam brak zawiadomienia o wszczęciu postępowania nadzorczego nie może powodować wadliwości rozstrzygnięcia wyłącznie z tego powodu. Do sądu administracyjnego należy każdorazowa ocena, czy brak zawiadomienia organu gminy o wszczęciu postępowania nadzorczego pozbawił go możliwości potrzebnego uczestniczenia w postępowaniu i czy miało to wpływ na treść rozstrzygnięcia (uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 października 2011 r. sygn. akt OPS 9/02). Również w orzecznictwie sądowoadministracyjnym utrwalony jest pogląd, że zarzut naruszenia art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256, dalej: „k.p.a.”), może odnieść skutek tylko wówczas, gdy stawiająca go strona wykaże, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło jej dokonanie konkretnych czynności procesowych wpływających na wynik sprawy (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 maja 2006r. sygn. akt II OSK 831/05; z dnia 16 października 2007 r. sygn. akt I OSK 1192/06; z dnia 21 lipca 2010 r. sygn. II OSK 881/10). Naruszenie zasady zawartej w art. 10 § 1 k.p.a. nie stanowi automatycznie w każdym przypadku podstawy do uchylenia rozstrzygnięcia nadzorczego. Aby taka sytuacja miała miejsce, wskazanemu uchybieniu towarzyszyć musi takie naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, które mogłoby mieć istotny wpływ na wynik postępowania (por. wyrok NSA z dnia 15 maja 2003 r. sygn. akt I SA/Gd 199/00 i uchwała 7 sędziów NSA z dnia 25 kwietnia 2005 r. sygn. akt FPS 6/04). Podnosząc zarzut naruszenia praw procesowych zagwarantowanych art. 10 § 1 k.p.a. strona musi nie tylko wykazać, że takie naruszenie istotnie miało miejsce, ale ponadto, iż miało ono istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Do niej należy wykazanie związku przyczynowego między naruszeniem przepisów postępowania, a wynikiem sprawy. Innymi słowy, strona powinna wykazać, że zawiadomienie jej w niewłaściwym czasie o wszczęciu postępowania nadzorczego, uniemożliwiło jej dokonanie w tym postępowaniu konkretnej czynności procesowej (np. złożenie dokumentu, czy wyjaśnień co do faktów nieznanych organowi nadzoru), która to dodatkowo miałaby jeszcze wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Dla zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego bez

NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102). Co istotne przy interpretacji przepisów art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP, odnoszących się do źródeł prawa, należy mieć na uwadze takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemywania kompetencji prawodawczych oraz zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze. Z zagadnieniem tym wiąże się również zakaz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Jednocześnie, wystąpienie jakichkolwiek wątpliwości co do istnienia określonej kompetencji powinno być równoznaczne ze stwierdzeniem braku tej kompetencji. W stosunku do organów administracji publicznej nie stosuje się bowiem zasady, zgodnie z którą to, co nie jest zakazane, jest dozwolone. Przeciwnie, dozwolone jest tylko to, co znajduje wyraźną podstawę prawną (art. 7 Konstytucji RP).

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 4 ust. 1, ust. 2 i ust. 2a ustawy:

- „1. Rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej "regulaminem"; regulamin jest aktem prawa miejscowego.
2. Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:
 - 1) wymagań w zakresie:
 - a) selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych obejmującego co najmniej: papier, metale, tworzywa sztuczne, szkło, odpady opakowaniowe wielomateriałowe oraz bioodpady,
 - b) selektywnego zbierania odpadów komunalnych prowadzonego przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych w sposób umożliwiający łatwy dostęp dla wszystkich mieszkańców gminy, które zapewniają przyjmowanie co najmniej odpadów komunalnych: wymienionych w lit. a, odpadów niebezpiecznych, przeterminowanych leków i chemikaliów, odpadów niekwalifikujących się do odpadów medycznych powstałych w gospodarstwie domowym w wyniku przyjmowania produktów leczniczych w formie iniekcji i prowadzenia monitoringu poziomu substancji we krwi, w szczególności igieł i strzykawek, zużytych baterii i akumulatorów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, mebli i innych

znaczenia jest okoliczność, że organ wysłał zawiadomienie o wszczęciu postępowania dzień przed jego wydaniem. Zawiadomienie to zawierało w sobie wskazanie uchybień prawa, których wyjaśnienia skarżąca co do zasady nie mogła zmienić. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Skarżąca nie wykazała, w jaki sposób doręczenie zawiadomienia o wszczęciu postępowania dzień przed wydaniem rozstrzygnięcia nadzorczego i brak złożenia wyjaśnień, miało wpływ na końcowe rozstrzygnięcie prowadzonego przez organ postępowania nadzorczego. Istotnym jest, że prawo organu do zastosowania względem jednostki samorządu terytorialnego środka nadzoru w postaci stwierdzenia nieważności uchwały lub zarządzenia wynika z regulacji przepisu art. 91 u.s.g. Sam obowiązek wszczęcia postępowania wynika z treści art. 91 ust. 2 i 5 u.s.g. Odpowiednie stosowanie przepisów k.p.a. w tym wypadku polega na obowiązku powiadomienia organu jednostki samorządu terytorialnego o wszczętym postępowaniu, co też zostało w niniejszej sprawie uczynione.

Kwestią sporną stała się sprawa zasadności zakwestionowania przez organ legalności kontrolowanej uchwały, zawierającej Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Gliwice.

Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia prawa, ustawodawca nie określił jego rodzaju. Zasadnym jest w tym celu sięgnięcie do przepisów u.s.g., gdzie przewidziano dwa rodzaje naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy. Mogą być to naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 u.s.g.). Zgodnie z art. 91 ust. 1 u.s.g. uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa (art. 91 ust. 4 u.s.g.). Brak ustawowego zdefiniowania obu naruszeń, stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w doktrynie i w orzecznictwie. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do takich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (zob. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa

2a. Rada gminy może w regulaminie:

- 1) wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w ust. 2 pkt 1 lit. a i b oraz określić wymagania w zakresie selektywnego zbierania tych odpadów;
- 2) postanowić o zbieraniu odpadów stanowiących części roślin pochodzących z pielęgnacji terenów zielonych, ogrodów, parków i cmentarzy odrębnie od innych bioodpadów stanowiących odpady komunalne;
- 3) określić dodatkowe warunki dotyczące ułatwienia prowadzenia selektywnego zbierania odpadów przez osoby niepełnosprawne, w szczególności niedowidzące;
- 4) określić wymagania dotyczące kompostowania bioodpadów stanowiących odpady komunalne w kompostownikach przydomowych na terenie nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi oraz zwolnić właścicieli takich nieruchomości, w całości lub w części, z obowiązku posiadania pojemnika lub worka na te odpady;
- 5) określić warunki uznania, że odpady, o których mowa w pkt 1 oraz w ust. 2 pkt 1 lit. a i b, są zbierane w sposób selektywny.

Skarżąca twierdzi, że pojęcie „systematycznie” określa częstotliwość opróżniania zbiornika bezodpływowego, dając mieszkańcom swobodę ustalenia jak często będzie zbiornik opróżniany, byleby czynili to systematycznie. Tymczasem „częstotliwość” oznacza powtarzalność jakichś zdarzeń w jakimś przedziale czasowym (w jednostce czasu). Zatem nie wyczerpuje pojęcia częstotliwość określenie „systematycznie”, czy „niedopuszczanie do przepełnienia”, a to drugie wręcz określa zdarzenie, którego należy unikać wprowadzając właśnie częstotliwość opróżniania (np. raz na miesiąc czy raz na rok). Zgodnie z delegacją ustawową rada gminy ma określić, w jakich odstępach czasowych ma być dokonywanie pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych. Musi zatem wskazać konkretne terminy wykonania nałożonego regulaminem obowiązku, aby jego wykonanie stało się realne, gdyż niezrealizowanie tego obowiązku pociąga za sobą kolejne, możliwe działania w tym zakresie, na podstawie art. 6 ustawy. Częstotliwość, o której mowa w przepisie art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy, odnosi się zarówno do pozbywania się odpadów komunalnych, jak i nieczystości ciekłych. Kierując się wykładnią tego przepisu,

odpadów wielkogabarytowych, zużytych opon, odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz odpadów tekstyliów i odzieży,

c) uprzątkowania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

d) mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników lub worków, przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości, w tym na terenach przeznaczonych do użytku publicznego oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i worków oraz utrzymania pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników lub worków;

2a) utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony);

5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

zaprezentowaną przez skarżącą, należałoby uznać, że również określenie „systematycznie”, „niedopuszczając do przepelnienia” należałoby zastosować w stosunku do określenia częstotliwości pozbywania się odpadów komunalnych zarówno do tych zbieranych selektywnie, jak również do niesegregowanych (zmieszanych) odpadów komunalnych, a taka wykładnia przepisu jest niedopuszczalna i niezgodna z istotą tego przepisu, jak również z celem ustawy. Przyjmując tok rozumowania prezentowany przez skarżącą, całkowicie zatraciłaby sens istota regulacji zawartej w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy. Sporządzenie umowy i w konsekwencji częstotliwość opróżnienia zbiornika zależałaby wyłącznie od woli właściciela nieruchomości, co z uwagi na określone koszty asenizacji wpływałoby w znaczący sposób na podjęcie decyzji w tym przedmiocie. Takiej sytuacji ma właśnie zapobiegać obowiązek zawarcia umowy z przedsiębiorcą, który ma na celu niejako „wymuszenie” na właścicielu nieruchomości pozbywania się nieczystości (i odpadów komunalnych) w sposób zgodny z przepisami ustawy - prawo ochrony środowiska i ustawy o odpadach. Umowa ma stanowić swoistą mobilizację dla właściciela do działania zgodnego z prawem i jednocześnie zobowiązuje go do pozbywania się nieczystości z terenu nieruchomości przez uprawniony podmiot, w określonych odstępach czasowych, aby wykonanie tego obowiązku było realne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 5 czerwca 2012 r. sygn. akt II SA/Bd 171/12).

Odnosząc się do kwestii dotyczących rozmieszczania koszy ulicznych wskazać należy, że rada zobowiązana jest określenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczących (...) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników lub worków, przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości, w tym na terenach przeznaczonych do użytku publicznego oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i worków (...). Wbrew twierdzeniom skarżącej, jej rolą jest w szczególności precyzyjne ustalenie w treści Regulaminu warunków rozmieszczenia pojemników i worków na terenach przeznaczonych do użytku publicznego oraz na drogach publicznych, w tym przypadku koszy ulicznych. W treści Regulaminu unormowań takich jest brak. Twierdzenie, że gmina jako zarządca dróg gminnych ustali konkretne lokalizacje koszy w umowie z wykonawcą usługi nie wypełnia delegacji ustawowej wskazanej w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy. Rada nie może

w analizowanym przypadku przenieść swoich kompetencji na grunt czynności cywilnoprawnych, realizowanych przez organ wykonawczy gminy. To właśnie z treści Regulaminu w pierwszej kolejności powinny wynikać precyzyjne warunki rozmieszczania koszy ulicznych i to w tym akcie organ stanowiący został zobligowany do określenia tych warunków.

Nietrafna jest argumentacja dotycząca minimalnej pojemności pojemników lub worków przeznaczonych do zbierania bioodpadów z terenu nieruchomości niezamieszkałych. Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy gminy zapewniają czystość i porządek na swoim terenie i tworzą warunki niezbędne do ich utrzymania, a w szczególności obejmują wszystkich właścicieli nieruchomości na terenie gminy, systemem gospodarowania odpadami komunalnymi. Oznacza to, że regulamin utrzymania czystości i porządku w gminach obejmuje swymi regulacjami wszystkich właścicieli nieruchomości na terenie gminy, zarówno właścicieli nieruchomości zamieszkałych jak również nieruchomości niezamieszkałych. Zatem w regulaminie powinna być określona minimalna pojemność pojemników lub worków przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie wszystkich nieruchomości również tych niezamieszkałych.

Na mocy art. 6c ust. 1 ustawy gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy. Natomiast w myśl ust. 2 tego artykułu rada gminy może, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, postanowić o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne. Zatem art. 6c ustawy wprowadza rozróżnienie właścicieli nieruchomości na tych, na których zamieszkują mieszkańcy, i na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne. W przypadku nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy gmina jest obowiązana z mocy ustawy do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli tych nieruchomości. Natomiast w przypadku nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, ale powstają odpady komunalne, rada gminy postanawia fakultatywnie, w uchwale stanowiącej akt prawa miejscowego, o odbieraniu takich odpadów od właścicieli tych nieruchomości bądź właściciele tych nieruchomości są zobligowani to zawarcia we własnym zakresie umowy na korzystanie z usług odbioru odpadów z odpowiednią jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcą. Jednakże

niezależnie od sposobu realizacji obowiązku pozbywania się odpadów każdy właściciel nieruchomości znajdującej się na terenie gminy jest zobowiązany do przestrzegania zasad określonych w regulaminie czystości i porządku. Regulamin musi zawierać podstawowe regulacje, które dotyczą zarówno nieruchomości zamieszkałych jak i niezamieszkałych. Delegacja ustawowa nie zawęży możliwości określenia w regulaminie minimalnej pojemności pojemników lub worków tylko dla nieruchomości zamieszkałych, stąd w celu pełnej realizacji delegacji ustawowej w uchwale muszą znaleźć się postanowienia dotyczące zarówno nieruchomości zamieszkałych jak i niezamieszkałych.

Odnosząc się do argumentacji skarżącej, dotyczącej realizacji delegacji ustawowej z art. 4 ust. 2 pkt 2a ustawy wskazać należy, że nie określiła prawidłowo w Regulaminie warunków utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów, do czego była zobowiązana na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy (por. § 9 ust. 1 Regulaminu).

Odnosząc się do kwestii określenia w Regulaminie zakazu utrzymywania zwierząt gospodarskich na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach wskazać należy, że zakaz ten powinien być jasny i czytelny, zgodnie z delegacją ustawową określoną w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy, a nie dorozumiany i nieprzejrzysty.

W tym miejscu przyjdzie się również odnieść do sprawy selektywnego zbierania odpadów komunalnych.

Sprawa ta jest przedmiotem odrębnego rozstrzygnięcia nadzorczego organu z dnia 30 lipca 2020 r., nr NPII.4131.1.730.2020, działającego na podstawie art. 91 ust. 1 u.s.g., który stwierdził nieważność uchwały skarżącej z dnia 25 czerwca 2020 r. uchwałą Nr XVI/324/2020 w sprawie szczegółowego sposobu i zakresu świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów, w zamian za uiszczoną przez właściciela nieruchomości opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi, w szczególności częstotliwość odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i sposób świadczenia usług przez punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych tych usług, jako sprzecznej z art. 6r ust. 3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1439 z

późn. zm.) w związku z art. 4 ust. 2 ustawy. Skarga złożona w tym przedmiocie przez skarżącą prowadzona jest pod sygnaturą akt II SA/GI 1299/20.

Zaznaczyć przyjdzie, że każdy uchwalany regulamin czystości i porządku (jako akt prawa miejscowego) w tym zakresie powinien określać wymagania przynajmniej co do wszystkich ustawowych frakcji odpadów, którymi są frakcje wynikające z przepisu art. 3 ust. 2 pkt 5 i pkt 6 ustawy oraz konsekwentnie frakcje wynikające z przepisu art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a) i lit. b) ustawy. Są to podstawowe frakcje odpadów, w obrębie których nie można dokonywać dalszego podziału. Rada może (na mocy art. 4 ust. 2a ustawy) wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych ale dotyczy to tylko i wyłącznie innych frakcji niż wymienione w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a) i b) ustawy. Zatem przepis ten dotyczy sytuacji, gdy podstawowe, wymienione w art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy, frakcje nie obejmują danych odpadów ze względu na inną specyfikę tych odpadów. W przedmiotowej sytuacji nie ma to miejsca.

Organ prawidłowo uznał, że świetlówki i żarówki oraz termometry rtęciowe stanowią część frakcji „odpady niebezpieczne”, więc tym samym nie ma możliwości tworzenia nowych frakcji bądź podfrakcji w tym zakresie. Zgodnie z art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 797 z późn. zm.) Odpady niebezpieczne oznaczają odpady wykazujące co najmniej jedną spośród właściwości niebezpiecznych (...). Jednocześnie zgodzić się trzeba, że rozporządzenie Ministra Klimatu z dnia 2 stycznia 2020 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz. U. z 2020 r. poz. 10) wskazuje katalog odpadów, w tym niebezpiecznych. I tak świetlówki i termometry rtęciowe zawierają rtęć więc są, tak jak sama skarżąca twierdzi innymi odpadami zawierającymi rtęć (kod 20 01 21*) i zgodnie z tym są zaliczane do odpadów niebezpiecznych. W związku z tym słuszne jest stanowisko organu, że nie istnieje możliwość tworzenia nowej frakcji zawierającej tylko te odpady, w momencie, gdy w ustawie przewidziano wyodrębnione frakcje odpadów niebezpiecznych. Nie istnieje delegacja ustawowa do utworzenia nowej, dodatkowej frakcji dla części odpadów niebezpiecznych, bo oznacza to, że mieszkańiec będzie musiał je osobno zbierać, a nakładanie takiego obowiązku na mieszkańców gminy, w świetle obowiązujących przepisów, jest niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 4 ust. 2a pkt 4 ustawy rada gminy może w regulaminie określić wymagania dotyczące kompostowania bioodpadów stanowiących odpady komunalne

w kompostownikach przydomowych na terenie nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi oraz zwolnić właścicieli takich nieruchomości, w całości lub w części, z obowiązku posiadania pojemnika lub worka na te odpady. Zatem zgodnie z powyższym żadna wykładnia przepisu nie pozwala na sformułowanie twierdzenia, że regulacja § 12 Regulaminu o treści: „Kompostowanie bioodpadów zgodnie z § 11 skutkuje wyłącznie częściowym wyposażeniem właściciela nieruchomości poprzez dostarczenia pojemnika na bioodpady” nie oznacza, jak twierdzi skarżąca, zwolnienia właścicieli w całości z obowiązku posiadania pojemnika lub worka na bioodpady. Delegacja ustawowa wprost określa, że w tym miejscu, przewidując możliwość zwolnień dla właścicieli nieruchomości, na których są kompostowane bioodpady, trzeba określić czy zwalnia się z całości, czy z części posiadania pojemnika lub worka na te odpady. Nie sposób wywodzić, że zwolnienie z części pojemników w zakresie bioodpadów oznacza w sumie całkowite zwolnienie z posiadania pojemnika na bioodpady. Przepis Regulaminu w tym zakresie jest niejasny i niezgodny z art. 2 Konstytucji RP.

Należy podzielić stanowisko organu, iż uchwała podjęta na podstawie art. 6r ust. 4 ustawy nie może być podejmowana w oderwaniu od konkretnych uregulowań regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, który to warunkuje legalność zakwestionowanej uchwały.

Ustawodawca w treści art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy postanowił, że właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku m. in. przez wyposażenie nieruchomości w worki lub pojemniki, przeznaczone do zbierania odpadów komunalnych i utrzymanie tych pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym. Przy tym w judykaturze szeroko odniesiono się do kwestii niedopuszczalności powtórzeń uregulowań ustawowych. W tym zakresie akcentowano, że inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za niedopuszczalne. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (por. np. wyrok NSA z 16 czerwca 1992 r., II SA 99/92; wyrok NSA z 14 października 1999 r., II SA/Wr 1179/98). Powtórzenie regulacji ustawowych powoduje bowiem ponowne nadanie normie ustawowej mocy obowiązującej, podczas gdy w istocie obowiązuje ona już od

daty określonej w ustawie (por. § 118 w związku z § 143 Zasad techniki prawodawczej). Przyjęcie przez radę regulaminu ma celu jedynie uszczegółowienie obowiązków i warunków ustalonych już przez ustawodawcę, z jednoczesnym uwzględnieniem wytycznych oraz zakresu kompetencji przyznanych radzie. Ta z kolei nie wypełnia poprawnie delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy w zakresie dotyczącym określenia warunków utrzymania pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym. Niewątpliwie też sformułowania nieprecyzyjne nie mogą niweczyć celu ustawy.

Mając na uwadze powyższe skarżąca podejmując zakwestionowaną w zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym uchwałę dopuściła się istotnego naruszenia prawa, dlatego Sąd, działając na podstawie art. 151 p.p.s.a., skargę jako niezasadną oddalił, o czym orzeczono w sentencji.

Sąd orzekał na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15 zzs⁴ ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1842 z późn. zm.).

Powołane wyżej orzecznictwo sądowo-administracyjne dostępne jest w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, pod adresem internetowym <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

SEKRETARZ SĄDOWY

Barbara Urban
Barbara Urban